

anonymitet med hensyn til sæddonation fandt sin løsning meget bredt forankret efter en meget lang og grundig proces.

Kl. 12.50

Jeg må så sige ganske kort, for nu lyser lampen, at når man vil diskutere børns rettigheder, så fordrer det jo også, at der er nogle børn, hvis rettigheder man kan diskutere. Og en af de ting, der bekymrer regeringen ved at fjerne reglen om anonymitet, er, om der vil være sådanne børn i samme omfang, som vi ser i dag, når vi ser på donorkorpsets manglende parathed til at stå som donorer, hvis vi lavede et sådant regelsæt.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jamen så vil jeg sige, at ministeren i det her tilfælde har skiftet den knap ud, han trykker på – om den er rød eller grøn.

Men jeg vil godt tilbage til det med den manglende lyst til at diskutere det her, for det, der skete, inden det forudgående lovforslag blev fremsat, var jo en opgivelse af at tage det her spørgsmål op, fordi der simpelt hen ikke var nogen rimelig enighed om det. Og jeg synes altså, at ministeren er lidt for hurtig på knapperne her frem for at gå seriøst ind i den her diskussion og afveje de forskellige hensyn og rent faktisk engagere sig i den diskussion. Der oplever jeg en minister, som siger: Det her gider jeg ikke rigtig. Og det synes jeg faktisk er temmelig ærgerligt.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen jeg er da ked af, hvis man sidder tilbage med et indtryk af en minister, der ikke gider engagere sig. Altså, jeg har været dybt engageret her i salen siden klokken 10 og skal efterfølgende også engageres dybt i et samråd i Folketingets Sundhedsudvalg. Jeg er meget engageret.

Jeg indrømmer gerne, at jeg ridser pro et contra lidt sporadisk op, for det er fuldstændig kendte synspunkter, som regeringen har givet udtryk for i en møderække i mit ministerium, som jeg tror har strakt sig over noget, der ligner – uden at overdrive – halvandet års tid, og som førte frem til, at regeringen fremsatte et lovforslag, som på det her punkt fastholdt anonymitet, og det var i øvrigt et lovforslag, der nød bred fremme i Folketinget. Så jeg diskuterer det gerne, men det kan man gøre med mange ord og færre ord, og jeg har jo ligesom angivet nogle be- væggrunde for, at regeringen ikke støtter det.

Noget af det, der vejer tungt her, er jo altså, at vi sådan set ønsker, at par, der er ufrivilligt barnløse, kan bringes ud af den situation. Det kræver, at der er et donorkorps. De svenske erfaringer og undersøgelserne af det danske donorkorps viser, at hvis man laver den her regel, så vil man få et problem her. Så det er én vægtig grund, og jeg anførte også et par andre.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Det er jo rigtigt, at der var bred tilslutning til loven, men lige præcis spørgsmålet om anonymitet var der jo mindre bred tilslutning til og en del diskussion om. Det, som vi dengang var ret optaget af, var muligheden for at indføre et to-strengt system, hvor man både sagde, at donoren selv kunne vælge, om han eller hun ville være anonym eller ej, og at aftagerne så også kunne vælge, om de ville modtage anonymt eller ej. Der var vi i den situation, at ministeren sagde, at det ville kræve en meget stor udredning, og da vi spurgte, om han så ville lave sådan en udredning, sagde han, at det ville han ikke.

Derfor mener jeg egentlig, at det måske var ad den vej, man kunne gå, også hvis man har den – jeg synes berettigede – frygt for donorflugt. Så er den her model jo faktisk en, der tager højde for det og siger, at nu giver vi muligheden, og det er et lille skridt i retning af at kunne tilbyde børn, der gerne vil kende deres biologiske ophav, den mulighed. Samtidig siger vi også, at donorer, der ikke vil give ikkeanonymt, kan fortsætte med at gøre det anonymt.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen altså, det er jo selvfølgelig den rigtige, radikale løsning: Hvis man er i tvivl om, hvilket synspunkt man skal indtage, så indtager man begge på en og samme tid. Og det kan man godt diskutere. Der er også andre bud – kan jeg forstå – i debatten om, at der skulle være en mulighed for, at man under visse særlige, kvalificerede betingelser skulle kunne få oplysninger om sit fædrene ophav, altså en sygdomsmæssig situation eller noget tilsvarende. Jeg tror bare, at man her er nødt til at foretage et valg.

Hvad angår f.eks. ideen om, at det, hvis man var blevet ramt af en særlig sygdom, ud fra den vinkel var særlig relevant at finde ud af, hvem ens biologiske far var, så ville vi, hvis vi lavede